

Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ...

Մաթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Հունիս, 2009թ., N 2 (2)

2009թ. մայիսի 22-ին և 23-ին Էջմիածնում տեղի ունեցավ «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու երիտասարդական համաժողով, որին մասնակցում էին եկեղեցու ավագ եղբայրները և երկու հազարից ավելի երիտասարդներ:

Համաժողովում եղբայրների խոսքը հիմնականում ուղղված էր այն բանին, որ Ավետարանի քարոզչությունը պտղաբեր է միայն Սուրբ Հոգու լեցունության միջոցով, և մարդու ներսի փոփոխությունը դեպի Աստված տեղի է ունենում միայն Քրիստոսի հայտնության միջոցով ու ոչ թե սովորելով: Այսինքն՝ ճշմարտությունը հնարավոր չէ իմանալ գիտությունով, ճշմարտությունը ինքն է հայտնվում մեզ:

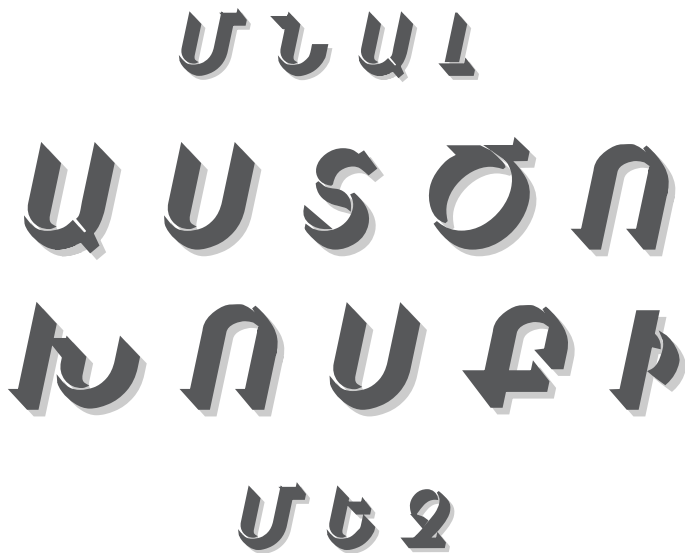
... ԱՎԵՏԱՐԱՆԸ ԵՍ ՄԱՐԴԷ
ՉԱՌԻ, ԵՎ ՄԵԿԷ՛Ն ԱԼ
ՉՍՈՐԿԵՑԱՅ, ՀԱՊԱ ՀԻՍՈՒՍ
ՔՐԻՍՏՈՍԻՆ ՅԱՅՏՆՈՒԹԵՆԷՆ...

ԳԱՂԱՏԱՑԻՍ 1:12

Այսօր մեղքն ավելի է ծանրանում երկրի վրա և գերի է դարձնում երիտասարդությանը: Միայն ճշմարտությունը կարող է մեզ ազատել մեղքի գերությունից: Տեր Հիսուսն ասել է. «Ճշմարտությունը կիմանաք և ճշմարտությունը ձեզ կազատի»:

Համաժողովի ժամանակ կոչ արվեց, որ երիտասարդությունն անձամբ հաղորդակցվի մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի հետ և Ավետարանը սովորի Նրանից:

Աստված ուզում է, որ Եկեղեցին պատրաստ լինի դիմավորելու մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին: Եթե ուզում ենք դիմավորել Նրան, ապա պետք է մեր սրտերն ամեն օր նորոգենք Աստծո առջև:

Երկրի տված բերքը հրաշք է բոլորի համար, և Հոբին բացվել էր այդ հրաշքը: Հոբն ասում է. երկրի ընդերքում կրակներ կան, բայց վերևում մենք հաց ենք հավաքում ու բերք ենք հավաքում: Արդարների համար Աստծո խոստումներից մեկն այս է. «Արդարը արմավենիի պես պիտի ծաղկի, Լիբանանի եղևինի պես պիտի մեծնայ: Տերոջը տանը մեջ տնկվածները մեր Աստծոյ սրահներում մեջ պիտի ծաղկին: Ծերության ատեն էլ պտուղ պիտի տան, պարարտ ու կանաչ պիտի մնան, որպեսզի պատմեն, թե Տերը ուղիղ է: Անիկա իմ Վեմս է ու անիրավություն չկա անոր քով» (Մադմոս 92:12-15):

Եկեղեցին հաստատվել է Տեր Հիսուս Քրիստոսի և ոչ թե մարդու կողմից, այդ պատճառով էլ Քրիստոսի Եկեղեցին, անցնելով երկար տարիների հալածանքների միջով, մնացել է հաստատուն:

Մատթեոս 16:18 –ում գրված է. «Ես քեզի կրթեմ, թե դուս Պետրոս ես ու այս վեմին վրա պիտի շինեմ իմ եկեղեցիս ու դժոխքին դռները անոր պիտի չհաղթեն»:

Հիսուսի հաստատած Եկեղեցուն դժոխքի դռները չեն կարող հաղթել: Քրիստոսի Եկեղեցին հաստատված է արքայության հիմքի վրա: Պետրոսը Տիմոթեոսին ասում է. «...Եկեղեցին Կենդանի Աստծո տունն է, ճշմարտության պյունն ու հաստատությունը» (Ա Տիմոթեոս 3:15): Ո՛չ հալածանքը, ո՛չ նեղությունը, ո՛չ սովը և ուրիշ ո՛չ մի բան չեն կարողացել Քրիստոսի սիրուց զատել այն եկեղեցին, որը միշտ Աստծո Խոսքով է առաջնորդվում: Այն եկեղեցիները, որոնք ժամանակին հազարավոր անդամներ են ունեցել, բայց չեն մնացել Աստծո Խոսքի մեջ, հիմա փակ են: Հին Ուխտի ժամանակաշրջանում էլ, երբ Իսրայելը մնում էր Աստծո Խոսքի մեջ, միշտ հաղթում էր: Անհաղթ է այն եկեղեցին և այն հավատացյալը, որը մնում է ճշմարտության խոսքի մեջ: Սամսոնին ոչ ոք, նույնիսկ փղշաղիների ողջ երկիրը չէր կարողանում հաղթել: Նա պարտվեց այն ժամանակ, երբ Աստծո Խոսքին անհնազանդ եղավ, և մեղքը հաղթեց նրան:

Հետո միշտ Տիրոջ օգնությամբ հաղթում էր իր թշնամիներին, բայց մի անգամ նա պարտություն կրեց և չփորձեց նորից պատերազմել, այլ հասկացավ, որ Տերն իրենց հետ

չէ, Տերը բանակի մեջ չէ, և բանակի մեջ մեղք կա: Հետոն սկսեց փնտրել Տիրոջ երեսը:

Շատ դեպքերում, տեսնելով, որ հաջողություն չկա՝ սկսում ենք մտածել, միջոցներ փնտրել հարցին լուծում տալու համար: Հարցի նման (մարդկային) լուծումը պտղաբեր չի լինում և վնասում է Աստծո գործին: Այդպիսի դեպքերում մենք ոչինչ չպետք է ձեռնարկենք, այլ, Հետուի նման, պետք է Տիրոջ երեսը փնտրենք և Տերը կհայտնի, թե ինչն է ձախողման պատճառը:

Տերը Հետուին ասաց, որ բանակում մեղք կա, և պարտության պատճառը հենց այդ մեղքն է: Ու երբ մեղքը դուրս հանեցին բանակից, Տերը հայտնվեց բանակի մեջ: Բայց Հեղի քահանայի ժամանակ այդպես չեղավ: Տեսնելով, որ բանակը պարտվեց՝ Հեղին, Տիրոջ երեսը փնտրելու և զավակներին քահանայական ծառայությունից հանելու փոխարեն, տապանակն ուղարկեց բանակի մեջ: Տապանակը տեսնելով՝ զինվորները շատ ուրախացան և սկսեցին գոռալ, բայց Տերը չպատասխանեց: Իսրայելի բանակը պարտվեց, մահացան շատ զինվորներ, այդ թվում նաև Հեղի քահանայի որդիները: Մահացավ նաև Հեղի քահանան:

Հավատարմությունը լոկ խոսք չէ: Տերն ասաց. «Ով որ մինչև վերջ համբերի, ով որ Իմ Խոսքը մինչև վերջ պահի, Ես էլ նրան պիտի պահեմ»:

Այս լուսավորող, զորացնող կյանքի խոսքերը մեզ տվել է Տերը: **Հետուի 23:8-13** խոսքերում գրված է. «Հապա ձեր Տեր Աստծուն հարեք, ինչպես մինչև այսօր ըրիք: Տերը ձեր առջեւն մեծ ու գորավոր ազգեր վռնտեց ու մինչև այսօր մեկը չկրցավ ձեզի դեմ դնել: Ձեզմէ մեկը անոնց հազարավորը հալածեց, քանզի ձեր Տեր Աստվածը՝ ինքը՝ ձեզի համար պատերազմեցավ, ինչպես ձեզի խոստացած էր: Ուստի աղեկ գզուշութիւն ըրեք, որպեսզի ձեր Տեր Աստվածը սիրեք: Բայց եթե Անկէ դառնալու ըլլաք ու ձեր քով մնացած ազգերուն հարեք և անոնց հետ խնամութիւն ընեք ու դուք անոնց հետ խառնվիք և անոնք ալ ձեզի հետ, ստույգ գիտցեք, որ ձեր Տեր Աստվածը անգամ մըն ալ այս ազգերը ձեր առջևն պիտի չվռնտե. հապա անոնք ձեզի որոգայթ ու գայթակղութիւն պիտի ըլլան և ձեր կողերուն խթաններ ու ձեր աչքերուն՝ փուշեր, մինչև որ բնաջինջ ըլլաք այս ընտիր երկրին վրայեն, որ ձեր Աստվածը ձեզի տվավ»:

Մենք բոլորս Տիրոջ առջև պետք է հաշիվ տանք: Հակոբոսն ասում է, որ մաքուր ու անաբատ կրոնասերը նա է, ով լեզուն սանձում է, որքին ու որբևայրուն այցելում է նեղու-

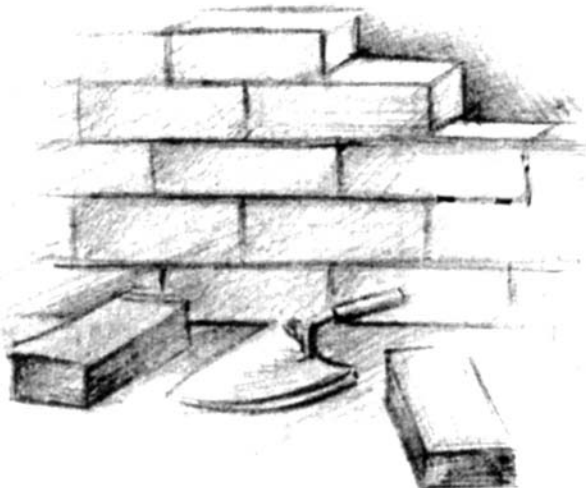
թյան օրը և իր անձը անարատ է պահում աշխարհից (**Հակոբոս 1:27**):

Մենք կանչված ենք ոչ թե աշխարհում ապրելու, այլ՝ երկնային թագավորություն մտնելու համար: Մենք աշխարհի մեջ ենք, բայց աշխարհին չենք պատկանում: Տերը մեզ կանչել է մաքուր կյանք ապրելու համար: Եթե ուզում ենք մարդկանց հաճելի լինել, չենք կարող Տիրոջը հաճելի լինել: Ձգտենք ապրել Աստծո Խոսքի մեջ, Նրա ամեն մի Խոսքին աչքի բիբի պես նայենք, և Տերը մեզ պիտի ասի. «Արի՛, հավատարիմ ծառա, դու, որ քիչ բանի մեջ հավատարիմ եղար, Ես շատ բանի վրա պիտի կեցնեմ քեզ: Մտի՛ր իմ երկնային ուրախության մեջ»:

Ինչքա՛ն մարդիկ կան, որ խոտորվեցին Տիրոջ ճանապարհից, ապրեցին մեղքի կյանքով և այդպես էլ մահացան մեղքի մեջ: Այժմ Տիրոջ երեսը փնտրելու ժամանակն է: Շատ տեղ տանք Աստծո Խոսքին և շատ աղոթենք, ապրենք Աստծո երկյուղով: Տերը Մաղաքիայի մարգարետության մեջ ասում է. «Ես ձեզ որպես դեսպան որկեցի երկրի վրա, որ Իմ Խոսքը ժողովրդին հասցնեք, որ ոչ մի պարտություն չլինի»:

Եթե տուներ լուսավոր լինի, դրսի խավարը չի կարողանա այնտեղ մտնել: Ինչքան լույսը քչանա, այնքան խավարը կշատանա: Քրիստոսի փառքի լույսը մեր մեջ կշատանա, եթե մենք ապրենք Աստծո կյանքով: Մի՛ նայեք ոչ ոքի, նայե՛ք Քրիստոսի վերքերին: Փրկությունը խմբակային չէ, այն անհատական է, յուրաքանչյուր ոք ինքը պետք է մտածի իր հոգևոր կյանքի մասին: Ոչ ոքից պետք չէ գայթակղվել, որովհետև ոչ ոք ձեզ համար արյուն չի թափել, ոչ ոք ձեզ համար չի չարչարվել. դա միայն Տերն է արել, և դուք թանկ եք Տիրոջ համար:

Քույրերից մեկն այսպիսի տեսիլք էր տեսել. Եկեղեցին կառուցվում էր գեղեցիկ, սրբատաշ քարերով, բայց կային քարեր, որ պատից պոկվել, ընկել էին ցեխի մեջ: Հիսուսը արցունքն աչքերին մոտեցավ, հանեց այդ քարերը ցեխի միջից, մաքրեց և դրեց իրենց տեղը:

Մենք պետք է աղոթենք այն հոգիների համար, ովքեր ընկել են հավատքի կյանքից, որովհետև Տերը նրանց կորուստը չի ուզում: Եկեղեցին միշտ պետք է Տիրոջից արթնություն խնդրի և չնահանջի, այլ գնա առաջ. սա՛ է Տիրոջ կամքը բոլորիս համար:

Մամիկոն Ղազարյան
ավագ նախկոպոս

Ամերիկացի Հայտնի քարոզիչ Մուդին պատմում է Հետևյալը: Մի անգամ նա հրավիրվում է Օհայո նահանգի քաղաքներից մեկը՝ տեղի բանտում քարոզելու: Բանտ մտնելով՝ տեսնում է իր առջև Հավաքված 1100 ձերբակալվածների, որոնց Համար պետք է քարոզեր: Հավաքույթի սկզբում բանտապետը Մուդին պատմում է մի դեպք, որը կատարվել էր այդ դահլիճում մի քանի տարի առաջ:

Բանտապետը և նրա ենթակաները դիմել էին նահանգապետին՝ խնդրելով ներել այն հինգ ձերբակալվածներին, որոնց վարքը մոտակա 6 ամիսների ընթացքում կլինեի ամենապղծ: Նահանգապետը Համաձայնել էր՝ պայմանով, որ մինչև ներման օրն այդ մասին ոչ ոք չիմանար: Վեց ամիս անց բոլոր ձերբակալվածներին Հավաքել էին: Նրանց թիվը Հասնում էր մի քանի Հազարի: Ներկա էր ամբողջ ղեկավարությունը: Երբ Հայտարարեցին, որ 5 դատապարտվածների ներում է շնորհվել, դահլիճում քար լուռությամբ տիրեց: Յուրաքանչյուրն ուզում էր ներվածների ցանկում լսել իր անունը: Հեշտ է հասկանալ, թե ինչ կատարվեց, երբ ասվեցին անունները: Ներվածներն ուրախությունից արտասվում էին: Ցավոք, նրանց թիվը մեծ չէր:

Սիրելի՛ ընթերցող, ի՞նչ ապրումներ կունենաս դու, երբ բացվի Կենաց Գիրքը, և քո անունը գրված լինի այնտեղ: Եվ ինչպիսի՞ն կլինի քո վիճակը, եթե անունդ գրված չլինի Կենաց Գրքում: Քանի դեռ ուշ չէ, մտածի՛ր այս մասին:

Դր. Դոդերոջը մի անգամ խղճաց մի Հանցագործի, որը մահվան էր դատապարտված: Այդ դժբախտի Համար ներում ձեռք բերելը նրանից մեծ ջանքեր պահանջեց: Ուրախ լուրը Դոդերոջն անձամբ Հայտնեց բանտարկյալին: Երբ ներված Հանցագործը լսեց իր բարեգործի խոսքերը, նետվեց նրա ոտքերի մոտ ու բացականչեց. «Օ՛, պարո՛ն, իմ մեջ Հոսող արյան ամեն մի կաթիլը շնորհակալություն է Հայտնում Ձեզ: Դուք պատրաստ էիք զոհաբերելու Ձեր արյունը, միայն թե ինձ Համար ներում ձեռք բերեիք: Սրանից Հետո, որտեղ էլ որ ես գտնվեմ, ամբողջովին Ձեզ եմ պատկանում»:

Լավ կլինեի, որ ամեն մի քրիստոնյա ընկներ Հիսուս Քրիստոսի ոտքերի մոտ և ասեր այս խոսքերը:

Իտալիացում մի մարդ, որը երկար տարիներ նստած էր բանտում, ներում խնդրեց, որպեսզի կյանքի մնացած մասն անցկացնի ազատության մեջ: Ի պատասխան՝ արդարադատության նախարարը մակադրեց. «Ներել հնարավոր չէ, թողնել բանտում»: Նա այդ խնդրանքը տվեց Ումբերտո I Թագավորին (1844-1900թթ.), որպեսզի վերջինս Հաստատի: Թագավորն ուշադիր կարդաց բանտարկյալի խնդրանքը, վերցրեց փետուրը և նախարարի մակադրության մեջ ստորակետը տեղափոխեց դեպի ձախ: Արդյունքում ստացվեց. «Ներել, հնարավոր չէ թողնել բանտում»: Հետո գրեց «Հաստատում եմ» և ստորագրեց: Բանտարկյալն ազատ արձակվեց:

ՄԵՐ ՇՈՒՐԹԵՐԻ ԽՈՍՔԸ ՊԵՏՔ Է ԲԽԻ ԿՅԱՆՔԻՑ (Նրա հետ տպրելուց)

«...Դու մոտ ես նրանց բերանին, բայց հեռու նրանց երկկամուրջներից (այսինքն՝ սրտից)» (ԵՐԵՄԻԱ 12:2):

Ուղղակի շուրթերով են Տիրոջը դավանում, բայց Տերը նրանց կյանքում չկա: Լեռան քարոզում Տեր Հիսուսն ասաց. **«Ոչ թե ամեն Ինձ Տեր, Տեր ասողը կմտնի երկնքի արքայությունը, այլ նա, որ կատարում է Իմ Հոր կամքը, որ երկնքումն է...» (ՄԱԹ.7:21-22)**, որովհետև մարդկանց պետք է ճանաչել ոչ թե իրենց արտասանած խոսքերից, այլ՝ ապրած կյանքից. **«Իրենց պտուղներիցը նրանց ճանաչեցեք. մի՞թե փշերից խաղող են քաղում, կամ տատասկից՝ թուզ» (ՄԱԹ. 7:16):**

Իսրայելի ժողովուրդը ցույց էր տալիս, թե վախենում է Աստծուց և չի ուզում մոտենալ սարին՝ Աստծո պատվիրանները լսելու համար: Իսրայելացիները Մովսեսին ասացին. **«Դու գնա լսիր Աստծուց և ինչ որ Քեզ ասի, դու փոխանցիր մեզ և մենք կկատարենք»:** Բայց Աստված ասաց Մովսեսին. **«Նրանց ամեն ասածը լավ է, երանի թե նրանց սիրտն էլ այդպես լիներ, որ ինձանից վախենալով իմ բոլոր պատվիրանքները պահեն ամեն ժամանակ, որպեսզի իրենց համար քարի լիներ և իրանց որդկանցն էլ՝ հավիտյան...» (ԲՕՐԻՆ.5:22-29):** Մեր կյանքում էլ, ցավոք, այդպես է լինում՝ հաճախ աստվածապաշտության արտաքին կողմերը պահում ենք (իբր թե երկյուղ ունենք Աստծուց) և մարդկանց առջև ստեղծում ենք լավ հոգևորի տպավորություն, բայց սրտով այնքան էլ չենք ուզում պահել Աստծո Խոսքը և հնազանդվել Նրա կամքին: Այդ պատճառով մենք հանդիպում ենք լուրջ դժվարությունների և չենք հասկանում, թե ինչու է դա մեր կյանքում տեղի ունենում՝ չհասկանալով, որ Աստված ուզում է շտկել մեզ, որպեսզի մեր ներսից բխի իրական կյանքը, և մենք ոչ թե միայն Իր մասին իմացողներ կամ խոսողներ լինենք, այլ ճաշակենք Իրեն այնպես, ինչպես Դավիթն էր վկայում՝ **«Ճաշակեցեք և տեսեք, որ Տերը քաղող է» (ՄԱՂՄՄ.34:8):**

Տերը չի ուզում, որ Իր մասին պատմենք ուրիշներին առանց Իր հետ իրական հանդիպում ունենալու (առանց Նրան ճանաչելու): Բերենք մի օրինակ Մաղմոս 23-ի վերաբերյալ: Մի դահլիճում երիտասարդ ասմունքողն արտասանում է **ՄԱՂՄՄ 23-ը**, դահլիճը բուռն ծափահարություններով է արձագանքում ելույթին: Այդ դահլիճում է գտնվում նաև մի տարեց քրիստոնյա, ով նույնպես արտասանում է **ՄԱՂՄՄ 23-ը**: Դահլիճի արձագանքը բոլորովին ուրիշ է լինում. այդ խոսքերը հասնում են մարդկանց սրտերին, և նրանք սկսում են հուզվել: Երիտասարդ ասմունքողը, չթաքցնելով զարմանքը, հարցնում է տարեց քրիստոնյային. **«Մենք երկուսս էլ նույն սաղմոսն ասացինք, ինչո՞ւ ժողովուրդը տարբեր ձևով արձագանքեց»:** Տարեց քրիստոնյան պատասխանում է. **«Դու գիտես հովվի մասին սաղմոսը, իսկ ես գիտեմ Հովվին»:**

Իրականում այդ էր տարբերությունը. մտքից բխած խոսքը հասնում է մարդկանց մտքերին, իսկ կյանքից բխած խոսքը հասնում է մարդկանց սրտերին: Այդ խոսքերը կարող են լինել թե՛ մեր վկայությունները, և թե՛ եղբայրների քարոզները: Կարող ենք ուրիշի մասին վկայել, շատ գեղեցիկ ձևով ներկայացնել, բայց եթե այն մեր ապրածը չէ, չի

ներգործի ո՛չ մեր մեջ, և ո՛չ էլ նրանց մեջ, ում պատմում ենք: Աստված ուզում է, որ մենք վկայենք մեր վերափոխված կյանքի մասին, թե ինչպես է Ավետարանը հրաշք գործել մեր կյանքում և ազատել մեզ մեղքի ստրկությունից:

Երբ Աստծո Խոսքն ընկավ իմ սրտի մեջ, ես սկսեցի տառապել մեղքի զգացողությունից, մասնավորապես՝ ծխախոտի գերությունից: Ուզում էի չծխել, որովհետև հանդիմանվում էի ծխախոտը գրպանումս պաշտամունքի գնալուց: Բայց իմ բոլոր ջանքերն ապարդյուն էին: Ես անընդհատ պարտվում էի մեղքից: Այդ ժամանակ (1992թ.) աշխատում էի Բալախովիտ գյուղում. ոտքով գնում էի աշխատանքի, ոտքով էլ վերադառնում էի տուն (այդ նեղության տարիներին ոչինչ չկար՝ ո՛չ գազ, ո՛չ լույս, ո՛չ հաց, ո՛չ տրանսպորտ, և ոչ էլ՝ դրամ): Այդ տարիներին գրեթե ամեն ինչ կտրոնով էր, նույնիսկ՝ ծխախոտը: Թե՛ աշխատանքի գնալիս, թե՛ վերադառնալիս, ամբողջ օրն ինձ իշխում էր ծխելու ցանկությունը: Ես ուրիշ ոչ մի բանի մասին չէի կարողանում մտածել: Դա տառապանք էր ինձ համար: Եվ վերջապես, մի օր խոստովանության եկա Տիրոջ առջև: Տիրոջից Ինձ հնչեց **ՂՈՒԿ.9:62** խոսքը. **«Ոչ ով, որ ձեռքը մածի վրա է դնում և ետեղին մտիկ անում, հարմար չէ Աստծո արքայության համար»:** Այդ խոսքից հասկացվում է, որ եթե մեկն ընտրել է Աստծո ճանապարհն ու հետ է նայում իր նախկին (մեղավոր) կյանքին, հարմար չէ Աստծո արքայությանը: Եվ իմ սրտից բխեցին այս խոսքերը՝ մի՞թե այդ աղբի պատճառով ես հարմար չեմ լինի Աստծո արքայությանը: Պաշտամունքից վերադարձա տուն, հարևանից պարտքով խնդրեցի մի տուփ ծխախոտ, հայտարարելով, որ՝ եթե ծխում եմ, ապա թող բոլորն իմանան այդ մասին (Տիրոջից բացի ոչ ոք չգիտեր, որ ես ծխում էի):

Աստծո Խոսքը հրաշք էր արել իմ սրտում, բայց ես դեռ տեղյակ չէի: Հաջորդ առավոտյան գնացի աշխատանքի և ուշ երեկոյան վերադարձա տուն: Տանը ինձ տեղեկացրին, որ ծխախոտի կտրոն են տվել: Ուշքի գալով՝ հիշեցի, որ գրպանումս մի ամբողջ տուփ ծխախոտ կար: Աստված իմ սրտից, մտքից, էությունից հանել էր ծխելու ցանկությունը: Փա՛ռք Իր սուրբ անվանը: Այդ վկայությունը ես պատմեցի մի նորահոգու, որը նույնպես ծխախոտի գերի էր, և նա էլ ազատագրվեց այդ գերությունից, որովհետև ես ոչ թե վկայում էի սովորած (կամ ինչ-որ մեկից լսած) բան, այլ այն, ինչ Աստված կատարել էր իմ կյանքում, փա՛ռք Տիրոջը դրա համար: Այն քրիստոնյան, ում կյանքը և խոսքերը համընկնում են, Պողոս առաքյալի նման չի ամաչում վկայել Քրիստոսի Ավետարանը, որը ունի զորություն՝ փրկելու ամեն հավատացողին (**ՀՌՈՎՄ. 1:16**):

Այս ամենից անենք հետևություն՝ Աստված, մեզ շատ սիրելով, երբեմն մեր կյանքում թույլ է տալիս փորձություններ, որպեսզի մենք ոչ միայն Իր մասին իմանանք (լսենք) և խոսենք, այլև ապրենք Իր հետ, ճաշակենք Իրեն և, որպես հետևանք, մեր կյանքը դառնա իրական քարոզ մարդկանց առջև, այսինքն՝ Քրիստոսի անուշ հոտն ունենանք, որպեսզի Աստված փառավորվի մեր կյանքով: **ԱՄԵՆ:**

**Ջանիկ Քեշիշյան
երեք, ք.Արմավյան**

!ēÇñáŮ Û¿Ç í ³ Ē āī ³ Ů, Ñ³ ā ³ ĭ ³ ĭ ³ ñ»³ Ē ē¿ñÁ í ³ ĒÁ
 Û¿ĭ ¹Ç ĬÁ í ³ Ý¿. í ³ ëÝ ½Ç í ³ ĒÁ
 ĭ ³ ÝÇ³ Ý¿Ç »ÝÃ³ ĭ ³ Ů ¿...§
 ². Ðáĭ Ñ. 4:18

.....

Պատանեկության տարիներին, երբ 15-16 տարեկան էի և դեռ հավատքի մեջ չէի, շատ էի վախենում մահից: Երբ գյուղում մարդ էր մահանում, ես վախենում էի ու չէի ուզում ներկա լինել թաղմանը, մտածում էի՝ ինչպե՞ս կարելի է մարդու վրա այդքան շատ հող լցնել ու վերջում էլ մեծ, ծանր քար դնել վրան: Ու երբ մտածում էի, որ մեռնելուց հետո ինձ հետ էլ են այդպես վարվելու, սարսափում էի: Սարսափից քիչ էր մնում ցնորվելի, երբ մտածում էի, որ այլևս չեմ կարողանալու ընկերներիս հետ հաղորդակցվել, չեմ տեսնելու նրանց և, որ ամենակարևորն է՝ այլևս լույս չալիտի տեսնեմ:

Երբ ապաշխարեցի և հավատքով հաղորդակից եղա Քրիստոսի հարության գործությանը, պատանեկան տարիներին ունեցած սարսափներին վերջ տրվեց:

Երբ. 2:14-15 խոսքը՝ «...Ինքն ալ անոնց հետ բաժնեկից եղավ, որպեսզի իր մահովը փչացնե զանիկա, որ մահվան իշխանութիւնը ուներ, այսինքն՝ սատանան: Եվ ազատե զանոնք, որ մահվան վախովը միշտ ծառայութեան մէջ կապրեին», ինձ ամբողջությամբ ազատեց մահվան վախից: Ես այլևս չէի վախենում մահից, մահվան փոխարեն իմ մեջ լցվեց երկնային կյանքի ուրախությունը:

Հիմա կյանքն իմ մեջ է, և ես սպասում եմ օրինյալ հափշտակությանը: Քանի որ Տերն ինձ մահվան սարսափից ազատել է, հիմա նաև պատրաստում է հափշտակության: Օրինյալ լինի Աստված, որ գտավ ինձ ու այդ տառապանքից ազատեց:

*Անդրանիկ Մանջիկյան
 ավագ հովիվ*

.....

ԱՌԻՐԲ ԾՆԿՆՅԱԼ ՏՈՆԻ ԿՎԵՐԸ

Հովիվ Գրիգորին շատ անգամ է քարոզել բանտում, որտեղ կան շատ վտանգավոր կրկնահանցագործներ: Այսպես են անվանում նրանց, ովքեր ծանր հանցագործությունների համար նախատեսված պատիժը կրելուց հետո չեն զղջում և կրկին հանցանքներ են գործում: Որոշ ժամանակ անց հովիվը նկատեց, թե ինչպես են դահլիճում հավաքված բանտարկյալներն սկսում ավելի ուշադիր լսել Աստծո խոսքը:

Հավաքությունից մեկի ժամանակ եղբայր Գրիգորին նկատեց վերջին շարքում նստած բթացած դեմքով ու մարած հայացքով մի խոժոռ ու մռայլ քարճրահասակ մարդու: Նա անտարբեր նայում էր հովիվ Գրիգորին՝ երբեմն հեզմանքով քննադատելով: Թվում էր, թե ոչ մի անկեղծ խոսք չի կարող թափանցել նրա թերահավատ սիրտը: Այդ ժամանակ եղբայր Գրիգորին, ավարտելով քարոզը, բեմից իջավ դահլիճ, մոտեցավ նրան ու հարցրեց.

- Դուք ուզո՞ւմ եք, որ ձեզ համար աղոթեմ:
- Ես դրա կարիքը չունեմ,- հեզմանքով ժպտաց նա:

Մյուս բանտարկյալները ծիծաղով հավանություն տվեցին նրա ասածին: Հովիվը հասկացավ, որ այս բանտարկյալը մեծ հեղինակություն ունի և իր վատ արարքով խանգարում է մյուսներին, չի թողնում, որ ընդունեն Աստծո խոսքը:

- Դուք խախտեցիք կանոնները,- քարոզչին ճանապարհելիս ասաց բանտապետը,- դահլիճ իջնելը և բանտարկյալներին մոտենալն արգելվում է. դա շատ վտանգավոր է, որովհետև նրանցից ամեն բան կարելի է սպասել:

- Իսկ ի՞նչ է այդ բանտարկյալի անուն, ազգանունը,- հարցրեց քարոզիչը:

- Պյոտր Օրլով,- պատասխանեց բանտապետը,- նա վերին աստիճանի սրիկա է և բանտարկյալների մոտ համարվում է «գեներալ»: Նա բանտարկյալներին տրամադրում է վարչության ու բոլոր դաստիարակչական միջոցառումների դեմ:

Հենց այդ ժամանակ գրուցակիցներին մոտեցավ հին վերարկուով մի նիհարիկ աղջիկ, որը ձեռքում թիվածքաբլիթների մեծ տուփ ուներ:

- Ներեցեք, դո՞ւք եք բանտապետը,- հարցրեց նա սպային:

- Այո,- զարմացած պատասխանեց փոխգնդապետը և հարցրեց,- իսկ դու ի՞նչ ես ուզում:

- Երկու շաբաթ առաջ մայրս մահացավ: Մահանալուց առաջ նա ինձ ասաց ողջ ճշմարտությունն այն մասին, որ հայրս՝ Պյոտր Օրլովը, բանտարկված է այստեղ: Ես մտածեցի՝ գուցե նա կցանկանա տեսնել իր փոքրիկ դստերը...

Աղջկա խոշոր, մոխրագույն աչքերը լցվեցին արցունքով, և նա խնդրեց.

- Թո՛ւյլ տվեք տեսնել իմ հայրիկին, ուզում եմ այս թիվածքաբլիթները տալ նրան. սրանք մորս թաղումից հետո են մնացել և ուզում եմ, որ սա լինի նվեր, չե՞ որ վաղը Սուրբ Ծննդյան տոնն է:

- Դա անհնար է,- ասաց բանտապետը,- Պյոտր Օրլովն իր վատ վարքի պատճառով զրկված է տեսակցության հնարավորությունից:

Արցունքներն սկսեցին հորդել աղջկա աչքերից: Մեղմելով շրթունքները, որ չհեկեկա՝ նա սկսեց խնդրել բանտապետին:

- Եթե ես լինեի ձեր աղջիկը, իսկ դուք նստած լինեիք բանտում և ձեր աղջկա մայրը մահանար, նրան թաղեին հարևանները, այդ փոքր աղջկան տալին մանկատուն ու ոչ ոք նրան չսիրեր, ի՞նչ եք կարծում, այդ աղջիկը չէ՞ր ուզի տեսնել իր հորը, որին երբեք չի տեսել, և տալ նրան Սուրբ Ծննդյան նվերը:

- Պարո՛ն փոխգնդապետ,- բանտապետին դիմեց հովիվ Գրիգորին, ում աչքերում նույնպես արցունքներ կային,- թույլ տվեք այս տեսակցությունը, խնդրում եմ: Դա շատ է պետք բոլորին, հատկապես Պյոտր Օրլովին: Թող Աստված ձեզ օրհնի:

Հովիվ խոսքերում այնքան համոզվածություն կար, որ բանտապետը համաձայնեց:

- Ես իմ ամբողջ ծառայության ընթացքում առաջին անգամ փոխեցի որոշումս, բայց մենք պետք է ուղեկցենք այս աղջնակին:

- Անպայման,- համաձայնեց հովիվը և, բռնելով աղջկա ձեռքը, մոտեցավ տեսակցության սենյակին:

Երբ Օրլովին բերեցին, նա զարմացած նայեց աղջկան, բանտապետին ու հովիվին:

- Սա քո դուստրն է,- հարցրեց բանտապետը:

- Այո, հայրիկ, ես քո դուստրն եմ, և ես քեզ համար Սուրբ Ծննդյան տոնի նվեր եմ բերել:

Աղջիկը մեկնեց նվերը:

- Այս նվերը նաև մայրիկի կողմից է, որովհետև այս թխվածքը մնացել է նրա թաղումից:

Օրլովի դեմքը ծածկվեց կարմիր բծերով, իսկ դեմքի մեծ սպին գունաթափվեց:

- Ի՞նչ էր քո մայրիկի անունը,- խռպոտ ձայնով հարցրեց նա աղջկան՝ շատ գույշ վերցնելով փաթեթը:

- Լյուսյա,- պատասխանեց աղջիկը,- դու ինչո՞ւ մեր նամակներին չէիր պատասխանում:

- Իսկ ազգանո՞ւնը,- նորից հարցրեց Օրլովը:

- Պուտիրնիկովա, ինչպես և իմը:

- Քանի՞ տարեկան ես:

- Շուտով՝ վեց:

- Իսկ ո՞ր գյուղում ես ապրում:

- Ես հիմա մանկատանն եմ:

- Փախե՞լ ես:

- Ես թաքնվեցի ավտոբուսի վերջին նստարանի ետևում:

- Իսկ քո անունն ի՞նչ է:

- Լյուդմիլա:

- Քեզ ո՞ր գյուղից եմ մանկատուն տարել:

- Օլխովիկից: Մայրս խնդրել է փոխանցել, որ ինքը քեզ շատ է սիրել և սպասել: Մենք քեզ համար աղոթում էինք: Օլխովկայում աղոթքատուն է բացվել: Մայրիկին հավատացյալները թաղեցին: Նրանք ուզում էին ինձ էլ վերցնել ու պահել, բայց գյուղխորհուրդը որոշեց ինձ ուղարկել մանկատուն: Հավատացյալներն ինձ չեն մոռացել և այցելում են:

Օրլովը արցունքները թաքցնելու համար շրջվեց ու հարցրեց:

- Ինչի՞ց մահացավ մայրդ:

- Նա մնացել էր առանց աշխատանքի: Հանրակացարանում շատ ցուրտ էր, այդ պատճառով հիվանդացավ: Նա մտածում էր, թե դու կգաս: Մայրիկն ինձ ասում էր, որ դու գնացել ես արտասահման՝ գումար վաստակելու:

Օրլովն ավելի խոնարհվեց: Լյուդմիլան, հովիվը և բանտապետը տեսան, թե ինչպես արցունքները թափվեցին

գետնին:

- Վաղը Սուրբ Ծնունդ է,- շարունակեց աղջիկը,- գիտե՞ս, հայրիկ, որ այդ օրը ծնվել է Հիսուս Քրիստոսը: Նա փրկելու է մեղավորներին:

Օրլովը ոչ մի խոսք չէր կարողանում արտաբերել և արդեն այդտեղ, բոլորի ներկայությամբ, լաց էր լինում:

- Հայրիկ,- աղջիկը մոտեցավ հորը և շատ քնքշորեն գրկեց նրա գլուխը,- մայրիկը խնդրել է, որ սա տամ քեզ:

Լյուդմիլան գրպանից հանեց թաշկինակը, բացեց այն և պարզեց հորը:

- Սա մայրիկի մագերի փունջն է, նա էլ ինձ մման շիկահեր էր: Մայրիկն ինքն է կտրել այդ փունջը: Վերցրո՛ւ, հիշատակ է:

Բանտապետը նրանց ասաց:

- Դուք այստեղ երկուսով գրուցեք, իսկ մենք գնանք կարգադրելու, որ ձեր տեսակցությունը երկարացնեն և երկու բաժին տոնական ընթրիք բերեն:

- Այո, այսօր երկնքում նույնպես տոն է,- ուրախ ասաց հովիվը:

- Շնորհակալ եմ ձեզանից,- իր երախտագիտությունը հայտնեց Պյոտրը,- ես կփոխվեմ, հիմա ես հավատում եմ, որ Աստված իրոք գոյություն ունի: Առաջ ես ոչ ոքի չէի հավատում, մտածում էի, թե Լյուսկան խաբում է ինձ: Հիմա ես գիտեմ, թե ում համար պետք է ապրեմ: Դուք թույլ կտա՞ք տեսակցել աղջկաս հետ:

- Դա կախված է ձեր վարքից,- պատասխանեց բանտապետը:

- Վարքս գերազանց կլինի:

- Դու դեռ երկու տարի ունես:

- Ես վաղաժամ ներում կվաստակեմ,- պատասխանեց Օրլովը:

- Թող Աստված ձեզ օգնական լինի,- ասաց հովիվը և Լյուդմիլային դրամ տվեց,- սա քեզ Սուրբ Ծննդյան նվերն է: Նամակներով հարցրեց, թե քեզ դարպասների մոտ կսպասեմ, և մենք միասին ավտոկայան կգնանք:

- Մի՛ անհանգստացեք, մեր հերթապահ ավտոմեքենան ձեզ և աղջկան կտանի: Դուք վաղը կգա՞ք Սուրբ Ծննդյան տոնի առթիվ քարոզելու,- հարցրեց բանտապետը:

- Եթե թույլ տաք, մենք ավետարանչական խմբով կգանք,- պատասխանեց հովիվը:

- Անպայման:

- Կարելի՞ է, որ ես գիշերը ձեր լավ բանտում անցկացնեմ,- պայծառ դեմքով հարցրեց աղջիկը:

- Ավելի լավ է՝ գնանք մեր տուն,- առաջարկեց հովիվը,- իսկ վաղը նորից կգանք այստեղ: Միայն թե մենք պետք է զանգենք մանկատուն, որպեսզի չանհանգստանան:

- Շնորհակալ եմ ձեզանից,- իր երախտագիտությունը հայտնեց Օրլովը:

- Շնորհակալ եղեք Աստծուց, որ ձեզ այսպիսի դուստր է պարզել,- պատասխանեց բանտապետը:

Հաջորդ օրը հովիվ Գրիգորին բանտարկյալներին բաժանեց հավատացյալների ուղարկած նվերները՝ գրպանի Աստվածաշունչ, թաշկինակներ, գուլպաներ և թխվածք: Բեմի մոտ, առաջին շաբթուն, դատեր հետ նստած էր Պյոտր Օրլովը: Դահլիճում առանձնահատուկ լռություն էր տիրում: Երբ հովիվը զղջման աղոթքի հրավիրեց նրանց, ում սրտի դուռն Աստված թակել է, առաջինը բեմ բարձրացավ և ծունկի եկավ Պյոտր Օրլովը, իսկ նրա դուստրը դահլիճից երջանիկ ժպտում էր հորը:

Թ Ա Մ Ա Ր Ի Կ Ը

Կարեկցության է արժանի նա,
ով բարություն անելու հնարավորություն ունի,
բայց չի անում:

Թամարան մեծանում էր աղքատ ընտանիքում: Ծնողները չէին կարող նրա համար խաղալիքներ գնել, բայց աղջիկը, հասկանալով ընտանիքի ծանր վիճակը, երբեք այդ մասին չէր խնդրում նրանց և չէր պահանջում: Նա կարծես չէր զգում աղքատությունը և միշտ գոհ, կենսուրախ ու հնազանդ էր: Դասերից հետո միշտ օգնում էր մորը, խնամում էր փոքրիկ եղբորը, իսկ երեկոյան գնում էր դիմավորելու աշխատանքից վերադարձող հորը:

Նա ամբողջ սրտով սիրում էր Տիրոջը և սովորում էր բարիք գործել: Թեև նրա համար երբեք խաղալիքներ չէին գնել, նա, այնուամենայնիվ, ուներ իր համար շատ քանակ բաներ՝ հարևանուհու նվիրած հավիկը և աքլորը: Աղջիկը շատ էր սիրում նրանց, կերակրում էր ու խնամում:

Մի երեկո, երբ նա իր փոքր եղբոր հետ կերակրում էր թռչուններին, հանկարծ ցանկապատի վրայով մի մեծ քար թռավ-ընկավ ուղիղ աքլորի վրա: Թռչունն ընկավ գետնին և անշնչացավ: Ցանկապատի հետևում բարձր քրք-ջաց հարևանի փախչող տղան: Իր դաժանությամբ նա լցրել էր ողջ շրջապատը և վաստակել էր «վայրենի Սամվել» մականունը:

Թամարիկը բարձրացրեց աքլորին, տարավ տուն՝ ամբողջ ուժով ջանալով կենդանացնել նրան, բայց ամեն ինչ ապարդյուն էր: Աղջիկը դառնորեն լաց եղավ՝ կրծքին սեղմելով սատկած թռչնին. նա այնքա՛ն շատ էր սիրում իր աքլորին...

Թամարայի փոքրիկ սրտիկի համար փորձության ժամ էր եկել. նրա մեջ բարու և չարի, վրեժի ու ներման միջև պայքար սկսվեց: Մեկը մյուսից ահեղ տարբեր մտքեր էին առկայծում նրա գլխում. նա շատ էր ցանկանում վրեժ լուծել չար տղայից, թեև հասկանում էր, որ չի կարելի վատ բան անել:

Թամարան բացեց Աստվածաշունչը և սկսեց կարդալ: Նրա հայացքն ընկավ հետևյալ բառերին. «Չարութեան փոխարեն մեկուն չարութիւն մի՛ հատուցանէք. բոլոր մարդոց առջև բարի բաներ ընելու հոգ տարէ՛ք: Որչափ կարելի է ձեզի՛ ամեն մարդու հետ խաղաղություն ունեցէ՛ք: Միբեղիներ, վրեժխնդրություն մի՛ ընեք ձեր անձերուն համար, հապա բարկութեան տեղի տվե՛ք, վասնզի գրված է. «Վրեժխնդութիւնը իմն է, ե՛ս պիտի հատուցանեմ», կըսե Տէրը: Ուստի եթէ քու թշնամիդ անօրեցեր է՝ հաց տուր անոր եւ եթէ ծարաւ է՝ ջուր տուր անոր. քանզի այս ընելով՝ անոր գլխուն վրայ կրակի կայծեր պիտի դիզես: Չարէն մի՛ յաղթուիր, հապա բարիով հաղթե՛ չարին» (Հռոմեացիս 12:17-21):

Լսելով պատահածի մասին՝ հարևանուհին Թամարիկին մի ուրիշ աքլոր նվիրեց: Աղջկա ուրախությունն անսահման էր:

Մոտենում էր գարունը: Թամարան ձվեր էր հավաքում և երագում այն մասին, թե ինչպես դրանցից դուրս կգան փոքրիկ, վառ դեղին գույնի, ուրախ ու փափուկ ճուտիկներ:

Մի անգամ, երբ Թամարան խոհանոցում ափսեներն էր լվանում, նրանց տուն եկավ հարևանուհին: Աղջիկը պատահաբար լսեց գրույցից մի հատված. «Այո, շատ վատ է... և ապաքինման շատ քիչ հույս կա: Նա, միևնույն է, առողջանալուց հետո էլ լավ մարդ չի դառնա: Նա մարդկանց մի գլուխ չարիք էր պատճառում: Լսել եմ՝ ձեզ էլ է վիրավորել: Բժիշկն ասում է, որ վտանգը նվազել է, բայց Սամվելին ու-

ժեղ սնունդ է հարկավոր, այլապես հիվանդությունը կարող է կրկնվել»: Թամարայի մայրն ավելացրեց.

- Բայց չէ՞ որ տղայի մայրը նույնպես հիվանդ է, և ինչո՞վ նա կարող է որդու համար համեղ ու սննդաբար որևէ բան պատրաստել, եթե նրանք գրեթե ոչինչ չունեն: Մենք էլ, ինչպես և դուք, հարուստ չենք, բայց գուցե ինչ-որ բանով կարողանա՞նք օգնել:

- Ես չգիտեմ, թե ինչով կարող եմ օգնել, - ասաց հարևանը, - բայց լսել եմ, որ բժիշկը տղային խորհուրդ է տվել խմել կաթ և թարմ ձու: Իսկ գարնանը դրանք շուկայում շատ քանակ են...

Թամարան անմիջապես հասկացավ, որ խոսքը գնում է իր աքլորին սպանող Սամվելի մասին: Աղջիկը չուրախացավ նրա դժբախտությամբ, ընդհակառակը, նրա աչքերում արցունքներ հայտնվեցին: Նա հիշեց այն, ինչ կարդացել էր Աստվածաշունչում. պետք է բարիք անել բոլորին: Այդ միտքը ջերմացրեց աղջկա սիրտը, նա այլևս չէր ցանկանում ուրիշ որևէ բանի մասին մտածել: Թամարան, արագ վերցնելով ձվերով լի զամբյուղը, վազեց հարևանի հետևից, նրան մեկնեց զամբյուղն ու ասաց.

- Խնդրում եմ, փոխանցե՛ք այս ձվերը Սամվելին և ասացե՛ք, որ ես շատ եմ ցավում իր ծանր ու երկարատև հիվանդության համար: Ես նրան մաղթում եմ արագ ապաքինում: Երբ աղջիկը վերադարձավ, մայրը հարցրեց.

- Թամարա, մի՞թե դու չէիր պատրաստվում այդ ձվերը թխսի տակ դնել:

- Այո՛, մայրիկ, պատրաստվում էի, - հոգոց հանեց աղջիկը, - բայց հիվանդ Սամվելին ձվերն ավելի են անհրաժեշտ, քան ինձ՝ ճուտիկները:

Թամարայի համար հեշտ չէր ձվերից բաժանվելը, բայց Աստված նրան Սամվելի նկատմամբ եղած թշնամանքը հաղթահարելու ուժ տվեց: Նա հոգում զգաց անսովոր ջերմություն և նույնիսկ փոքր-ինչ չէր զղջում իր արարքի համար:

Երբ հարևանը Սամվելին ասաց, որ ձվերը փոխանցել է Թամարան, տղան գլուխը թաքցրեց բարձի մեջ և արտասվեց:

Նրա մոտ Թամարայից ներողություն խնդրելու ցանկություն առաջացավ:

Առողջանալուց հետո Սամվելն առաջին հերթին վազեց Թա-

մարայի մոտ, բայց երբ նրան տեսավ, ոչ մի բառ չկարողացավ ասել: Եվ նորից արտասվեց: Աղջիկը, նայելով նրան, նույնպես արտասվեց:

Այդ դեպքից հետո Սամվելը փոխվեց դեպի լավը, դարձավ բարի, քաղաքավարի, ջանադրաբար սովորում էր: Դպրոցն ավարտելուց հետո կոչկակարություն սովորեց և մոր ու հարևանների համար դարձավ ոչ թե դժբախտություն, այլ ուրախություն: Երբ որևէ մեկը ցանկանում էր նրան գովել, նա ասում էր. «Ես մինչ այսօր էլ կմնայի չար ու դաժան, եթե չլիներ Թամարայի բարի սիրտը, որն ինձ սովորեցրեց սիրել մարդկանց և Աստծուն»:

Խ Ր Ա Տ Ա Ն Ի

Իմաստուն կիները իրենց ստուները կը շինեն,
բայց յիմար կինը զանկա իր ձեռքովը կը փլցնէ:

Առակայ 14:1

Իմաստունը կը վախնայ ու չարութենէ կը
փախչի, բայց անմիտը կը հպարտանայ ու
յանձնապաստան կը լրլայ:

Առակայ 14:16

Շատ բարկացողը յիմարութիւն կընէ,
իսկ իմաստուն մարդը կը համբերէ:

Առակայ 14:17

Երկայնամիտ մարդը շատ խոհեմ է, իսկ
կարճամիտը շատ յիմարութիւն կընէ:

Առակայ 14:29

Խրատի պատրվակով թույն մի
թափիր կրօնակցիդ վրա:

Վերքը փափուկ դեղն է բուժում,
ախաւերը՝ բարեգործութիւնը:

Ով եղբորը զրկում է մարմնական կերա-
կուրից, կամեցող չի լինում Քրիստոսի սե-
ղանին:

Եթե մեկը քեզանից խնդրում է, եւ
տալիս ես, շնորհակալ եղիր Աստծուց,
որովհետեւ դու ավելի շահեցիր, քան նա
(խնդրողը):

Հանգիստն առաջարկեց հոգնածների
համար եւ ոչ թե մարմնասերների, որոնք
պիտի որդ գիրացնեն:

Մարդկանցից նրան տուր, ով կարիք
ունի:

Երբ Աստված քեզ փափուկ կերակուր
կամ մաքուր հաց, կամ միտք է ուղարկում,
մինչեւ ուտելը Քրիստոսի բաժինը կարի-
քավոր մարդուն տուր, որ Քրիստոսը քեզ
սեղանակից լինի:

Եթե քո նկատմամբ սեր տաձեն,
գոհացի՛ր Աստծուց, իսկ եթե չսիրեն, մի՛
տրանջա եւ ուրիշին էլ մի՛ տրամեցնիր, այլ
քեզ նեղի՛ր փոքր-ինչ լուով՝ յամբ, որովհե-
տեւ ով պատերազմում է, համբերութեան
կարիք է զգում:

Միտքդ բեր դատաստանի օրը, որ
պատրաստել է Աստված:

Եթե բոլոր կրօնակիցների հիվանդու-
թիւնը քեզ ցավ չի պատճառում, մի՛ լինիր
առաջնորդ:

Եթե անարժանին ինչպես պետքն է չես
կշտամբում, մի՛ լինիր ուսուցիչ:

Ուսուցչին սուրբ վարքն է քաջասիրտ
դարձնում:

Մեղրը քաղցր է, բայց հիվանդոտ մարմին
վնաս է տալիս. խրատն ու կշտամբանքը օգ-
տակար են, բայց անօգուտ են նրա համար, ով
դեմքը դեպի հակառակ կողմն է ուղղել:

ԵԶՆԻԿ ԿՈՂԲԱՅԻ, ԵՂԾ ԱՂԱՆՊՅ

5-րդ դար

Սիրելի՛ ընթերցողներ, թերթն ունենալու
է մաս հարց ու պատասխանի բաժին, ուստի
կարող եք ձեզ հետաքրքրող հոգևոր հարցերը,
առաջարկություններն ու վկայություններն
ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է
անվճար և տպագրվում է հոժարակամ
նվիրատվությունների շնորհիվ: